

עיר ההוא או אחד מן היהודים אשר יחשבו לפרנסי העדה, וגם כי הפסיק אשר יחרוץ בבית המשפט בדבר עליית הדם ישולח לפני המלך יר"ה לאשרו. אולם לא שקטה עוד לגמרי הצרה של עליית הדם וכאשר אחד מעמי הארץ ה' לו שנה על איות היהודי ארבע לו ברמי' לעשות לו עלייה חוויש, ואיך יהיה בכוחינו לפטור את היהודי הנחשד חכם ר"ל. ועל כולם יראתי מפני הטעון טאדיעום שהוא שונה **ישראל** וצורך היהודים וגם הוא מכשף וקנאה ושנאה גדולה בערה בלבו עלי, ויאמר להלחם בעוז נגדי לשלהני לגמרי מפה ר"ל, וכמדומה שגם הטעון **הנ"ל** יש בקרבו ניצוץ מן הפלשתינה שבי בנוב, ואולם בקרבי נמצא מן דוד המעה וידוע שרדיפה גדולה ה' לו לדוד המעה מן הפלשתינה וממעט שלא נפל בידו, ועייז מוכרת היהתי לאסוף עוד כוחות חזקים כראוי מוצקים שאוכל להלחם בתוקף ובעווז **בגד הטעון מתנגדיו הנ"ל**.

ועשית שאלת חלום (ג) באיזה כח אוכל להלחם עמו, ובאה לי תשובה זו ברורה מן **השםים ע"פ א"ב, אתה בירא ג'ולם ד'בק ה'חמר**

סבירו כי שהוא **ישראל** ה' הדבר לפלא בעיניו על תהיפות טבעו, וגמר בדעתו לאשר שמע על הרוב וקהלת פראג אשר גם הקיסר דר שם, כי איש קדוש הוא מאוד ולנביא יתמנה בעל רוחה^ק, כי ישלח אחריו שיגלה טעם דבר זה, וכן היהת והגה^ק מהר"ל שאל ממנו זמן מעט ונפנה לחדר מיוחד והוא חשב כי מניעת סיבות הרבירים כי אביו של הקיסר הנ"ל ה' עקר שאינו מולד והוא חשב כי מנוגדים הילדה הוא מאשתו והי קטגוריאי ביניהם ושם בבית המלך ה' **ישראל** אחד מנוגדים ויצאים בבית המלך ותבעה המלכה אותו לדבר עבירה ולהיות איש והוא ה' **ישראל** כשר לא חפץ לשמעו אליה ואמր כי ישאל על זה שאלה מהרב ובית דין והיא אמרה כי אם לא יתירנו לו תגוזר גזירות רעות ושמדות על עם **ישראל** אשר במדינתה ועייזו הותר לו המעשה והוא יען כי עדין פג לב **ישראל** הנ"ל לא רצה עד שתחנן לו הב"ד פסק דין שמאثم יצאה הוראה זו להתריך וכן נתנו והוא כאשר רצה לזקוק עמה לכה מקודם הפסק ונחנה בכליה חרס וגונזה בטאבל אחד של המפטון אשר שם סמוך למיטתה, וכן הודיעו לו מהר"ל מקום אשר הכתב זה מונח שם וממנם נולד המלך רודולפס הנ"ל והי מצד אחד **ישראל** ומצד אחד מנכricht ולו ה' לו שינוי תהיפות הטבע הנ"ל ובירור לו דבר^ו ע"י שהוציא הכתב הזה ממפטון של חורי ביתו והראשו אליו, והענין פלא עכ"ל.

(ג) ע"י מנוחות (ס"ז א") אמר רבא יהא רעו דאתנית במלחמא, זקיני רביינו הקדוש מהר"ל זי"ע ה' רגיל בזה, ע"י בספר אספקלריא המAIRה על הויה^ק (פיירודא תקל"ו לפ"ק) בפ' ואתחנן כי בזה"ל, אמן שמעתי בשם הגאון בעל גור אר"י מהר"ר ליב בצללים אב"ז זק"ק פראג שבעל החלום הגיד לו הפירוש האמתי עי"ש. ועי' בשווית מן השםם (ירושלים תש"ז) עם פירוש הגאון ר' ראובן מרגלית שליט"א, וכבר העיד בנו זקיני הגאון בעל סמיכת חכמים זי"ע (בשוית זקיני הגאון חכם צבי ס"י ע"ז) וכי שם בזה"ל, ואמרתי שישו בני מעי שכונתי לדעת אבי זקיני

ו'תגוז זרים ח'בל ט'רפי י'ישראל, ובעשר תיבות יש צרופי שמות אשר תמיד יש באפשרות לברוא בכוחם גולם חי מן חומר. ומיד קראתי אליו בסתר את חתני הר"ר יצחק הכהן ואת תלמידי הרב הר"ר יעקב ששון הלוי והראיתי להם את התשובה מן השמים שהשגת ע"י השאלת חלום ואמרתי להם את הסוד בעניין בריאות הגוף מן חומר ועפר מן האדמה, ואמרתי להם שהנני רוצה ליקח אותם להיות בעסק הבריאות יعن' כי לבריאות כזו נוצרך ד' כוחות של היסודות אש רוח מים עפר, יודעת שבכל אחד מאתנו יש כה מיוחד מהד' יסודות ותגמול הבריאות בשלימות ופקדתי עליהם לבתמי לגלות זה הסוד לשום בן אדם ואורתី אוטם בתיקונים והנהגת שבעת הימים מקודם. בשנת הש"מ לפ"ק [לפ"ג] לייצירה יומ' כי לחיש אדר הלכנו שלשתינו בשעה ד' אחר חצות לילה מאחרוני העיר עד הנהר הנקרא מלדווקא [מלדיוויא] בשפט הנהר חפשנו ומצאננו מקום חומר וטיט ועל הטיט עשינו צורת אדם ארכו שלוש אמות וצירנו הפנים גם ידים ורגלים כאדם המונח פרקדן, ואחר כן עמדנו שלשתינו אצל רגלי הגוף, וציתתי את חתני ר' יצחק הכהן בראשונה להקיף ז' פעמים את הגוף להתחילה מצד ימין להקיף עד הראש וכן מן הראש עד הרגלים לצד שמאל, ומסרתי לו הצרופי אותיות לאמרם בעת הקפה וכן עשה ז' פעמים וכאשר גמר את הקפותו נתן אדם גופו הגוף בגחלת אש, אח"כ ציתתי לתלמידי הרב ר' יעקב ששון הלוי שיעשה ג"כ ז' הקפות כאלו ומסרתי לו ג"כ צירופי שמות אחרים, כאשר גמר הקפות נכסה עם שערות לבן שלשים וגם צפנינים נתנו בראשי אצבעותיו, ואז עשית ג"כ ז' הקפות ואחרי גמרי הקפותיו אמרנו שלשתינו יחד את הפסוק ויפח באפיו נשמת חיים וייהי האדם לנפש חי' כי גם באוויר הנשימה צריך להמציא אש מים ורוח שהם אמר"ש הנזכר בספר יצירה, ואז פתח הגוף את עיניו ויבט בפנינו כאיש משתחה. אח"כ קראתי בקול נוגש עמוד על רגליך, ויעמוד הגוף על רגליו פתאום, או הלבשנו אותו עם הבגדים אשר לקחנו אתנו וגם מנעלים הנעלנו ברגליך ונעשה איש כאחד האנשים ראה ושמע והבין רק כה הדיבור לא הי' בפיו ובשעה ששית בבור הלכנו הביתה, אמרתי אל הגוף בדרך דעת שאנחנו בראנו אותו עפר מן האדמה למען תשמור את היהודים מכל רעות מכל הצורות שסובלים מאת מגדייהם ושונאייהם ויקרא שם יוסף, אצלי תשב ותידור בהחדר של הב"ד שלי, עבדתך תה' עבדות שמש של ב"ד ועליך לשמוע בקהל ולכל אשר אצוך אפילו לכת במו אש לטבע במים אדרים ולקפוץ מן המגדל עד אשר ת מלא פקודתי בשלימות לכל אשר אשלה אותך. והגוף נעה על זה בראשו

הגאון מוהר"ל מפארג אשר שימש ברוח הקודש כمفروس עכליה. וזקini הגאון בעל תוספות יום טוב בהקדמתו כותב עליו בוהיל, וגובל כה מאמרו של רבינו הגדול מרנא ורבנה הגאון רבי יהודה ליווא בר בצלאל ולה"ה ממאמרו של רבינו הקדוש וכו'.

לדברי הנ"ל כאחד המ██ים לדברי חבירו והמשכתי בקרבו את הרוח של יוסף שידא הנזכר בתלמוד שהי' חצי איש וחצי שד והוא שימש גם את חכמי התלמוד והציל אותם כמה פעמים מצרות גדולות ואמרתי אל הגולם שגמ' אם ילק' במו אש לא יכה ונחרות לא ישטפו וgam חרב לא יחרגו.

ולפניהם בני ביתי אמרתי על אודות הגולם, כאשר הlectedי בבורך השם אל המקוה פגעתו ברחוב העני האלם הנ"ל וראיתי שהוא איש הם על כן רחמתי עליו והבאתי אל ביתי להיות עוזר למששים של הב"ד. אמן נתתי צו וזרענו לב"ב לבתני ישתמשו עמו לצורך תשמש ושרות הבית, ומماז הוא ישב תמיד אם אין צורך בו בחדר הב"ד בקרן אצל קנה השלחן נשען בראשו על שני ידייו ממש כמו גומלי כל וחסר תבונה וחכמה ולא יחשב ולא יdag על אודות כל דבר שבעולם, על כן קראוונו האנשים בשם יוסיילע גולם. וסדר ביעורו הוא אם אין עוד צורך בו וגיב' הוא עיי ג' אנשים שיש לכל אחד מהם כח מיוחד מד' כוחות היסוד וכל מעשה הביטול הוא להיפוך מה שעשו בעת הבראו להחיתו וכמו שהציגו או אצל מרגלותו עם פנים לעומת ראשו ולהקיף אותו ז' פעמים והתחלת הקיפו הצד ימינו כן צריך לעשות בשעת ביעורו הצגת מראשתו עם פנים לעומת רגליו והתחלת הקיפו הצד שמאל להוציא ממנו החיות של נפשו ורוחו ומספר הקפות גם אז ז' פעמים והתחלת כל הקפה היא אז הצד שמאל מן הראש עד רגליו ומן רגליו עד ראשו הצד הימין ולעומד ולאמור הצרופי אותיות היוזעים וכן הוא בכל הקפה מן ז' הקפות והצרופי אותיות אז הם אותן הצרופים שאמרו בשעת הבריאה רק שבעת ביעורו יש לומר להיפך וכל שיש לו יד ושם בחכמת הקבלה מעשיות יודע ומבין בספר היצירה על בריו הוא יבין הסוד של אופן הבריאה וכן יבין הסוד של ביטול הבריאה ואחרי ז' הקפות נשאר הגולם מונח על משכבו כמו חתיכת חמר מקשה בצורת אדם ואין שייך למדוד צרופי אותיות של הספר יצירה כמו שהם נדפסים ולבסוף על ידו גברא או בעל חי, וזה האיש אשר לימוד הצרופים רק מן הספר בלבד אין בכחו לברו מאומה, אחד משום שיש בהן הרבה שיבושים וחסר מהם הרבה, ועוד שהעיקר הוא ההשגה מעצמו כי האדם צריך מתחילה לדעת על איזה אודות מרומות כל אותן וממילא יבין גם הכוונות הגשמיות של כל אותן ובהן שייך למדוד אבל לאחר שלמד ואת היטב שוב תולה בכך הבינה של האדם ובצדקתם שם יזכה ישיג שפע הוואת להבין איך להרכיב ולצרף אותיות לברו על ידו איזה בריאה בעולם הגשמי ואם זה יכתב הצרופים בספר לא יוכל חבירו לפעול בהן מאומה אם אינו יודע מעצמו לכוון כוונה הנחוצה עיי כח הבינה שלו ורק יהיה אצלו כמו גוף בלי נשמה, ובצלאל hei לו השגה היותר גדולה בעניין הזה ואצלו היה דבר קטן לברו גברא או בעלי חי אבל הוא hei יודע גם לכוין

גאותיות שנבראו בהן שמים וארץ והינו כל הכב' אותיות של תורהינו הקדושת וידעתו הייתה השגה במחשבתו עצמו ע"י כח הבינה שלו וגם אם היה בצלאל כותב על הספר צרופי האותיות כמו שהשיג גם כן לא היה יכול איש אחר לפעול בהן מאומה כל זמן שלא היה הכוונה עצמו על ידי כח הבינה שלו.

ב. ומה ששאל כה"ג נ"י מני בಗליון מכתבו מה הוא חזות דעתך בהגולם לעניין חיובו במצות ולהצטרכו למנין עשרה. נראה לי שע"פ הדיון פטור גברא הנ"ל מכל המצוות אפילו מאותן המצוות שהאהשה והעבד מחייבים בהן, ומכל מקום משום מראית העין צויתי עליו לקיים את המצוות של פירטום. ולפי דעתך אין לצרף גברא הנ"ל לעניין עשרה (ד) שגם אליו דמ"ד שהאהשה מצטרפת למנין עשרה ג"כ אין גברא הנ"ל מצטרף כי הוא זה גרע ממשה שהוא אינו כלל לגמרי בכלל ונΚדשתי בתוך בני ישראל אבל בנות לפעם נכללות בכלל בני ישראל, ועוד שהבנתה עכ"פ מוחרות בכלל מצות לית משאיב גברא הנ"ל.

ג. ומה ששאל כה"ג נ"י אם לא גברא הנ"ל יש איזה בחירה ואם יש לו כח לראות דברים רוחניים ובאיוז כח גברא ועד כמה יגיע כחו בגובה ובעומק ואם יש לו מדרגה קטנה של בחינת דעת ולמה אין בו כח הדיבור ואם יש לו איזה מדריגת נשמה וכח המולד ואם שולט בו איזה חולשת ואם יודע לכוון את השעות של מעלה' בלבתי צל החמה או כלי המורה שעות ולמה בחרתי דיקא ברוחו של יוסף שידא, ומה חותם המתים לעת'יל ואם יהיה לו חלק לעווה"ב. והנני להסביר את מהגנוי ג"כ על ראשון וכו', לפי חוות דעתך ובכפי אשר בחרתי לא מצאתי בגברא הנ"ל לא יצ"ט ולא יצח"ר, וכל מעשה שהוא עשה הוא בהכרח מחמת יראה גדולה שלא יתבטל תיכף במצבות וכל מעשיו כמעשה מכונה, ובכפי אשר נסיתתי בו יש לו כח מיוחד עד עשרה אמות בגובה על הארץ ועד עשרים אמות בעומק הארץ ואין שום דבר קשה לפניו לעשות ואין כל דבר יכול לעכב עליו במעשהיו בתוך שיעור הזה ויש לו כח לראות דברים רוחניים

(ד) עי' שו"ת זקנין חכם צבי (ס"י צ"ג), ודודז'ן שו"ת יעב"ץ (ח"ב ס"י פ"ב), הובאו בעקורי הו"ט חלק א"ח (ס"י ג' אות ט"ו), חלק יו"ד (ס"י א' אות כ"ב), ברכי יוסף או"ח (ס"י נ"ה סק"ז), שו"ת חמ"ב סופר חייו"ד (ס"י קכ"ז), שו"ת יד יצחק (ח"א ס"י ל"ה), מנוחת משה תשובה ז' (דף הספר כ"א ג' ד'), דרכי תשובה (ס"י ז' סק"א), מטה ראובן (לש"ב הגדה"צ אב"ד سنינה הי"ד ז"ל) ס"י ט"ג, ועי' דרך פקוניד מ"ע א' פ"ר (חלק המעשה אותן ח' י"א), שו"ת מהרי"א אסאדו"ח (ס"י קצ"ט), עט סופר חלק שלישי (כלל ט' פרט ד'), שו"ת מrown חת"ס חלק שני (ס"י כ"ו), שו"ת מורי לבושי מרודי רבי עמי (ס"י ער"ה) מגנות אליעזר ט' ויקהל, גשם חי או"ח (ס"י רצ"ב).

במדרגה נמוכה והיינו מעט יותר מהבהמות חיות ועופות ומעט פחות מן שידים ורוחות אבל האיש שיש בו נשמה והוא בעל בחירה אין ביכולתו לראות עניינים הרוחניים אפילו שהוא במדרגת צדיק אם לא אשר ינתן לו כח מיוחד מן השמים בבחינת יפקח וגוי. ובברא הניל נברא בכח מיוחד שלא ישלוט בו כל כלי זיין להמיתו ולא יכול באש ולא יטבע במים. ולא ה' בכחיו להמשיך בגברא הניל כי אם מדרגה קטנה של בחינת דעת לפיה ערך מדרגת רוחו אבל מן בחינת חכמה ובינה לא ה' בכחיו לקבל אפילו כחוט השערה כיון שלא ה' ראוי והגון לבחינת נשמה (ה) ולא בואר פנימי ולא בואר מكيف וג'כ לא ה' יכול להבהירות עם כח הדיבור

(ה) זיל רמב"ן הקדוש פ' בראשית (ב' ז') ויפח באפיו נשמת חיים, ירמו לנו הכתוב הזה מעלה הנפש יסודה וסודה כי הoxicר בה שם מלא ואמר כי הוא גוף באפיו נשמת חיים להודיע כי לא באה בה מן היסודות כאשר רמזו בנפש התנוועה גם לא בהשתלשות מן השכלים הנבדלים אבל הוא רוח השם הגדול מפני דעת ותבונה כי הנופת באפו מנשנתו יתנו בו והוא שני ונשנת שידי' תבינים כי הוא מיסוד הבינה בדרך אמת ואמונה והוא מאמרם בספר נורדים כנשבע בחיי המלך שבועות כנשבע במלך עצמו אע"פ שאין ראייה לדבר זכר לדבר חי ה' וחיה נפשך גורו וכמדרשו של רבי נחוניא בן קנה מי יונפש מלמד שיום השבת מקיים כל הנפשות שנאמר יונפש ומכאן תבין דברת שבוט אלקים והמשכיל יבין. ודע כי המתחכמים במחקר חילקו באדם מהם יאמרו כי באדם שלש נפשות נפש הגוף או תאמרו בו נפש הגוף ובו עוד נפש הכתירה הכתוב בדוגמם ובחיה וכל רומש על הארץ והשלישית הנפש המשכלה ומהם יאמרו כי זאת הנפש אשר באדם מפי עליון בה ימצאו שלש הכתות האלה ורק היא יחידה והכתוב הזה כפי משמעו ירמו בכאן כי יאמר שיצר השם את האדם עפר מן האדמה והיה מوطל גולם כאבן דום והקב"ה נפח באפיו נשמת חיים ואו חור האדם להיות נפש חיה שיתנוועה בה כמו החיים והוגדים שאמר בהם ירצה המים שרצ נפש חיה ותצא הארץ נפש היה וזה טעם לנפש היה קלומר שב האדם להיות נפש בה חיים אחרי שהיא חרש את חורי אדמה כי הלמד יבא בהפוכים כמו והיה לדם ביבשת יהיו לנחש וישם את הים לחרבנה אבל אונקלוס אמר והות באדם לרוח מללא נראה שדעתו כדברי האומרים שהיא בו נפשות שונות, «ווזאת הנפש המשכלה אשר נפח השם באפיו והיתה בו לנפש מדברת», וכן נראה לי מדעת רבותינו ממה יאמרו רבא גברא שדריה لكمיה דרבי זירא היה מישתעיליה ולא אישתעי אמר דמן דחבריא את טוב העפר, ובויקרא הרבה אמר רבי אבון בשעה שאדם ישן הגוף אומר לנשמה והנשמה אומרת לנפש והנפש אומרת למלאך וכן רוחו ונשנתו אליו יאוסף יורה כפי משמעו שהן שתים ואחר כן יאמר הכתוב ויוצר ה' אלקים את האדם יצירה תנועה שהיא האורן נוצר כלומר בעל תנועה כי היוצרה היא החיים והרגש שבhem הוא אדם לא גבול העפר כמו שאמר וייצר ה' אלקים מן האדמה כל חיית השדה זיבא אל האדם ואחריו שיצרו בהרגשה נפת באפיו נשמת חיים מפני עליון להוסיף הנפש הזואת

טהרת יום טוב

שנוא

ג"כ מטעם זה כיוון שלא היה ראוי והגון שיאיר בו האור של בחינת נשמה ולא נמצא בקרבו כי אם כוחות של נפש ורוח בלבד וכתיב ויפח באפיו נשמת חיים וייה האדם לנפש חייה ותרגם לו רוח מלאה והינו כה הדיבור שנמשך רק מדרגת נשמת חיים, ואמנם אע"פ שאין בו מדרגת נשמה ולא שייך בו העניין של נשמה יתרה בשבת מ"מ ניכר בו בשבת איזה הארץ ופניהם יפות יותר מבימי החול. ומהו יש להבין כי מה שאתה בזיה"ק דבש"ק אין שליחת הדיינים כמו ביום החול שהענין הוא משום שהם בבחינת חישך וקדושת השבת הוא בבחינת אור בבטיש בטישין וקיי האור של בחינת קדושת השבת מתחשטים בכל העולמות בכח גדול וחזק עד שנשפע עכ"פ הארץ קטנה גם לחותך החשכות הגדולה של מקום הדיינים וגם שאי אפשר בשום אופן להיות אור ורוע לשם בבחינת אור ישר אבל יכול להאייר שם הארץ של בבחינת אור חור דחזר ועי"ז נתמעט החשכות ונחלש כה הדיינים ועל כן גם בעם הארץ גדול הגם שאינו רוצה כלל בזיה ואין לו שום השגה מה ואת מ"מ מופיע בקרבו איזה ניצוץ או מון קדושת השבת ולפיכך אמרו חכמי"ל שוגם עם הארץ מתיידא לשקר בשבת. וגברא הנ"ל הי' מוכרת להבראות בלי כח המולד ותאות אשה כ"א הי' לו כה של התאהזו אפי' אם כמו בבחינת התי שהוא פחות הרבה מכח התאהזו של בחיי' מדבר אווי הינו סובלים ממנו צרות גדולות כי לא הייתה כל אשה יכולה להנצל מפני כי כתו הוא גדול וחזק מאד

על היזירה הנזכרת וייה האדם כלו לנפש חייה כי בנשמה הזאת ישכיל וידבר ובה יעשה כל מעשה וכל הנפשות וכחוותן לה תהיינה ולהלמד זהה למ"ד הקניין כמו לך אדוני המלך וכל אשר לי לקונה אותו לדורותיו לך אני הוועני או יאמר שחוור כל נפש חייה ונחפרק לאיש אחר כי כל יצירותיו היו עתה לנפש זו עכל"ת זומילא יובן מה שכ' זקני זי"ע לעיל ר' רק כח הדיבור לא היה בפיו, כי חוש הריבור תלוי בחלק הנשמה אצל אדם הראשון כתיב ויפח באפיו נשמת חיים וספר מפרש התרגומים לרוח מלאה ע"י שהיה לו נשמה הי' לו כח הדיבור משא"כ כאן שלא הי' ראוי והגון לבחוי נשמה ע"כ לא היה לו כח הדיבור שנמשך רק מרגע נשמת חיים, ועי' זקני מהרש"א סנהדרין (ס"ה ב') ד"ה ולא הוה קמחדור ליה, שכ' בזה"ל, לפי שכח הנשמה שהוא הדיבור לא היה יכול לברווא ולפי שאין בו הנשמה שהוא הרוח העולה למעלה רק רוח החיווני שהוא ג"כ בבחמה היורדת למטה, אל הדר לעפרק וכו' עכל"ה. ותמייה לוי קצת שלא הביא דברי רמב"ן הקדוש הנ"ל, ועי' ב"ר (פ' ל"ט סי' י"ד) אמר ר' אלעזר בן זימרא אם מתכנסין כל בא עולם לברווא אפילו יתוש אחד אינן יכולים לזרוק בו נשמה, ועי' ביפ"ת (הובא בידי משה אות ט'), זביס' מראית העין (מהגן חיד"א ז"ל) סנהדרין (ס"ו פ' ד' מיתות ב"ד), שווית טוב טעם וודעת (מהדורא חילתי) ועי' בירושלמי סנהדרין (ס"ו פ' ד' מיתות ב"ד), שווית טוב טעם וודעת (מהדורא חילתי) ח"ב סי' מ"ו), שווית יד יצחק (ח"ג סי' ר"א), ועי' מדבר קומות (מערכת ח' אות י"ז) ד"ה החכמה הילא ודר' החכמה הילב, מערכת י' (אות כ"ז), צוاري של הפטרת ואתחנן.

בזה העניין והי' קרוב לוֹה העניין שכותב ויראו בני אלקים את בנות האדם וגוי' ויקחו להם נשים מכל אשר בחורו ומטעם הניל אין שולט בו שום חולשה וחולי רחל' יען כי אין לו תאה מִן כה היצח'ר ולכן כל דבריהם הגשמיים הם אצלו במידה ובמשקל הרואוי לו לא פחות ולא יותר הכל כפי המידה ומשקל של הגוף שלו ואלו היינו יכולים להתנהג ככה אנשים כמונו או ג'ב לא היינו יודעים מן שום חולשה וחולי רחל'. גברא הניל יודע תמיד לכובין את השעה של המעיל גם בלי כלי המורה שעוט יען כי בכל שעה ושעה מן המעל"ע מנסב ג'ע התחתון בכח גדול וחוק מאד מין ריח טוב אשר המתפשט תיכף בכל העולם כדי לנאות את אויר הנשימה ולרפאותו מן דברים הארסיים הנולדים בו שהם מסוכנים מאד לנשימה וביתר הסכנתה גדולה אל מין המדבר ועל זאת יש בג'ע התחתון כ"ד מיני ריחות טובים שנכלל בהם כל מיני רפואיות שבועלם ויש הרבה מיני עשבים וצמחיים שהם מסוגלים ביותר ללקות בקרבם אלו מיני ריחות טובים ולכן יש בהם כוחות לרפאות כמה מיני-חולאים וכאשר אין הכ"ד מיני ריחות טובים מנקים את האויר כראוי או במקום זהה שאין פועלת הריח טוב מגיע געשה רחל' מגפה של אייה מין חולשת רחל'. ומפני שהוש הריח של הגברא הב"ל בשלימות הרואוי מהמת שלא סבל מעולם שום קלקל וחרסן ופגם בחוש הריח שלו ע"כ יש בכך להרגיש היטב בכל שעה ושעה מין ריח טוב אחר השולט באותו השעה ועל פי זה יודע לכובין את השעה אבל רגעי השעה אינו יכול לכובין וכל צדיק יכול לבוא למדרגה זו של אותה ההרגשה ועיקר הדבר תלוי בביטול הישות של חומר הגוף. ובעת שהשתדלתי להמשיך אייה רוח בתוך גברא הניל באו לפני שני רוחות אחד יוסף שידא ואחד יונתן שידא ובחorthy ברוח של יוסף שידא, ועוד כי נראה מן התלמוד שיונתן שידא לא hei בעל סוד. וגם ניל שగברא הניל לאחר ביטולו אינו מטמא (ז) יען כי אינו גופ נולד רק נעשה, ובמה הנבראת בכה זה אינה צריכה שהיתה (ז) ואין בה ממש אמר מן החי וכל שאין בו ממש נבייה אין בו לתא דטומאה.

(ז) עי' דבש לפי (מערכת מי אות ה'), ובמה שהבאתי מוקני חכ"ץ במגילת יוחסין (בסוף סה"ק ספרא דצניעותא דיעקב) קס"ט ע"א, ועי' בסורי טהרת האלהות (ה' א') יש לחקור באדם הנוצר על ידי ספר יצירה אם מטמא טומאת מת וכו', עי בסנהדרין (ס"ה ע"ב) אמר רבא אי בעו צדקי ברו עלמא שנאמר כי עונותיכם היו מבוריים וגוי' רבא ברא גברא שוריה لكمיה דרכיו זירא הוא קמשתעי בהודיה ולא הוא ק מהדור היה אמר ליה מהבריא את הדור לעפרך ע"כ, ואי הנוצר ע"י ספר יצירה דינו כדין אסור היה שרוי להרגו, ואף דלא הוא ק מהדור היה מכל מקום האחרש גמי אסור להרגו ואף על ידי שם גמי אסור להרוג כדאיתא במשפט הלק"ט (ח"ב סי' ז"ח) לעניין הורג ע"י כישוף יעוז', אלא וראי אין דינו כדין אדם כלל. שב מצאי בתשרי ח"צ ויל (סי' ז"ג) שנסתפק על אדם הנוצר על ידי ספר יצירה אי

ד. ולפי חותם דעתו גברא הניל' יקום בתחום המתים אבל לא בגוף הראשון של יוסף שידא ולא בגוף שני הוה הנקרא יוסף גולם כי אם בגוף שלישי שעל ידי זיווג איש ואשה אשר יומשך בעולם ע"י צדיק אחד טרם ביאת המשיח לתקן על ידו דבר גדול ונוחן מאד שהוא סוד כמו אמנים יכול להיות שנחן לו כח להחיות גם שני הגוף הראשוניים

מצורף לעשרה ופשט ליה נמי מה אידם רבי זира הדר לעפרך ואי יש בו חועלת לדבר שבקדושה לא היה הורגנו, ביאר שם נהי איסור שפיכות דמים לית בה משום דכתיב שופך דם האדם באדם וגוי דוקא אדם הנוצר תוך אדם, מכל מקום לא היה הורגנו אם היה בו שום תועלת לדבר שבקדושה יעוש, אכן באמת לפער' חמה האיד מותר להרוגו כיון שיש לו חיota ודמות תבנית אדם ממנו לנ דלא מקרי אדם ושאיין בו איסור שפיכות דמים, וזרשת הח"צ זיל מקרה דשופך דם האדם באדם הוא תימא בעני ולפי דרכו אנו למדין ועל אדם הראשון לא היה איסור שפיכות דמים אם היו הרגין אותו, ודבר תימא הוא לומר כן על יציר כפיו של הקב"ה, ובאמת לא נמצא דרש זה לא בש"ס ולא בשום מדורשי חז"ל, ובאמת עיקר הסוגיא חמה דממה ונפשך אי רבי זира לא הוה ידע כלל שרباء בראו אם כן גם כי לא הוה מהור לריה ממנו ירע ומחבריא הוא ולמרא חרש הוא ואיך הרגו ואי דזה ידע שרباء בראו אמאי בתר דלא הוה מהדר ליה אמר לריה מחבריא את הא מעיקרא נמי הוה ידע ומחבריא הוא שרباء בראו. והנראה לע"ד הקצה לבאר בוה ויתבאר בזה לשונו רשי זיל (שם) אי בעו צדיקי להיות נקיים מכל עון ברו עלמא יעוש. ולכאורה פירושו דתוֹק קצתadam כן אמאי מכנה להם בשם צדיקים הבני הוה ליה למימר אי בעו אינשי להיות צדיקים ברו עלמא, ובפשיטות טפי הוה ליה לרשי זיל לפרש אי בעו צדיקי, אם רצוי הצדיקים יכולין לברא עלמא כומתי דבקושטא ורבא ברא גברא. אכן נראה דבאמת רשי זיל היה קשיא ליה בהסוגיא כל מה שהקשינו להכני טפי אי בעו צדיקי להיות נקיים מכל עון ודודאי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא כי הקב"ה מודדק עם הצדיקים כחות השערה ורק אי בעו צדיקי לדודק מادر לתקן מעשיהם להיות נקי מכל עון כגון גגון וגגו ד' שמצו בעטיו של נחש כראמרין ספיק דב"ב הוא ברו עלמא, ועל זה מיתי הבא ברא גברא, אבל באמת לא היה בשלימות האדם ממש שהוא בריאות השיות כי אף הצדיק גדול חי' ומ"ל לנו גודל מרבה מכל מקום למלות הנר שאין בהם שום עון ולא מתח רק בעטיו של נחש עור לא הגיע אבל אי בעו צדיקי ברו עלמא הינו אדם ממש בשלימות בלי הבלתי מאדם שברא השיות והינו דקאמר שדריה لكمיה דברי זира וכאשר ראה רבי זира דלא קמהדר ליה אמר לריה מחבריא כלומר بما שרבא ברא אין במללה טפי מהנבראים על ידי שאר החברים כי גם רבא עדיין לא הגיע לוה השלימות להיות מנוקה מכל עון ולא על זה איתמר אי בעו צדיקי ברו עלמא והינו כי אף שגם האדם ממש נמצא חרש שאינו מדבר הינו רק שום ופומיה הוא וכאייב ליה אבל כה הדיבור יש לו אבל בוה ראה רבי זира שאין בו כה הדיבור כלל שזה עיקר שלימות האדם על כל הנבראים כוכתיב וכי האדם לנפש חי ומתרגמינן והות באדם לרות ממלא

טהרת ים טוב

שלו ע"ד ויאצל מן הרוח וגוי, וגם כן יהיה לו לעוה"ב ולא בעבר שקיים איזה מצות מן התרי"ג מצות כי אם בעבר שהציל לפעמים את ישראל מצרות גדולות גם שhei מוכרא להז מ"מ מגיע לו שכר כמו עבד שרבו עושה לו קורח רוח, ובפרט שנראה אשר בהיותו בגוף של יוסף שידא לא hei מוכרא כ"כ והתעורר להז מרצונו. וניל' שכל דין יהודאין הנזכרים בספר הזוהר יתבררו ויתתקנו ע"י גלגולים כמה פעמים והתקoon שלהם לא ע"י לימוד התורה וקיום המצוות כי הם לא עמדו על הר סיני רק שיתתקנו על דרך הרוח של יוסף שידא במה שיפעלו טובות לישראל להצלם מצרות ורדיפות וע"ז יוכו ג"כ לעוה"ב.

וה' הרחמן ברוב רחמייו וחסדייו יעשה לעמו נפלאות וככיפרים עפות כו' יגון ד' צבאות וישלח לנו ב"ב את גואל צדקינו במהרה בימינו אמן. כ"ד ידיד נפשו הכותב למען והייתם נקיים מך' ומישראל והד"ש באהבה עזה ונפש חפיצה כל הימים.

בעזה"ת פה"ק פראג יע"א, יום ג' פ' וירא בשנת גש"ם ליצירה לפ"ק. הקטן יהודיה המכונה **לייב בהרב ר' בצלאל זצ"ל**, מתגורר פה ק"ק הנ"ל.

ולזה אמר לייה מhabria את הדר לעפרך ומאהר שאינו אדם בשלימות השוב רק בכמה בצורת אדם ומתור להרגו כן נראה נכון ביאור הסוגיא בעזה"י. ומעתה למה דעתך עללה לרינא הנה זה הנוצר על ידי ספר יצירה ואין בו כח הדיבור לא מיבעית דאיינו מצטרף לעשרה דבלאה אףלו אדם ממש כה"ג חרש לא מצטרף וכמו שהעיר בזה הברכי יוסף האו"ח סי' נ"ה יעוש, אלא מתור להרגו ואין מטמא טומאת מת דלאו אדם הוא כלל אבל באמת אי בעו צדיקי וברו עלמא הוה ליה דין אדם ממש לטומאה ולכל דבר אףלו להצטרף לעשרה שנאמר כי אם עונותיכם היו מבודדים וגוי הא לאו וכי אין כאן הברלה כלל וחשוב כמו שבראו הקב"ה, ומה שהברכ"י (שם) הביא בשם מהורייל כ"ץ (בן הגאון שער אפרים ז"ל) להביא ראייה דאיינו מצטרף מהאי דר"א שחרר עבדו והשלימו לעשרה ואמאי לא ברא גברא, כפי מה שנחנbaar אין ראייה כלל כמובן. שוב מצאתי מפורש בספר הבהיר (בריתא נ"ח) דaicא שם ג"כ אך סוגיא בזה הלשון א"ר אי בעי צדיקים ברו עלמא מי מבידיל עונותיהם דכתיב כי אם עונותיכם כו' הא אם לא היה עונותיכם לא היה הפרש ביןיכם ובינו דהא הרבה ברא גברא שדריה لكمיה דרבבי זירא הוה קמשטי בהדריה ולא מהדר אמר להו אלמלא עונותיכם הוה מהדר כו' יעוש, ומבודאר להדריה דפי הסוגיא הוא כמו שביארנו והעמסנו בפירושי ז"ל, ובאמת רשי ז"ל יסוד פירושו מספר הבהיר כיודע שפירושי ז"ל מוקק שבעתים ממורשי חז"ל עכל"ת.

(ז) ע"י סדר הדורות (בסדר התנאים ואמוראים אותן ש'), יוד סי' פ"ז סעיף ר' (בפתחי תשובה ס"ק י"ז), דרכי תשובה (ס"ק ע"ב), ומורי הגה"ק מקאשוי ז"ע משמרת אלעור (אור עולם אותה כ"ג), וע"י סנהדרין (נ"ט ע"ב), בריתוי ופליתי (ס"י פ"א סק"ז), בפתחי תשובה (י"ז סי' ס"ב סק"ב), דרכי תשובה שם (סק"ו), בנין דוד למורי הגה"ק מאוחרל ז"ע פ' וירא, נפש יהונתן פ' וירא.

טהרת יום טוב

שמא

רנchter סוף כריתות. בפסוק (ישעיה נ' א') אי זה ספר כריתותammen, אי' בשם א"ז הראה'ק החי' הר' י"מ זצ"ל שאמר, הא כתוב (ירמי ג' ח') ואתנו את ספר כריתתי) וגוי, ואמר לאחר שקייל (יבמות קי"ג ע"ב) ושלחה מביתו מי שליחתך ואינה חזרה יצחה זו שליחתך וחזרה עי"ש, וישראל בודאי מה מה שליחים וחזרות שאפלו אם ישלח אותם אלף פעמים מה מה חזרות, משום שאין לישראל מקום אחר רק אצל הקב"ה שווה הוא חיותם, ואם חלילה לסור לגמרי מהקב"ה אינם רוצים בחיהם, ובודאי תדין שהגט לא הוイ גט אף שננתנו להם ושפירות הכתוב אומר אי זה ספר כריתותammen וגו' ע"כ (ליקוטי יהודת ענייני תשובה ט"ז א').

רנט) וכותב לה ספר כריתות ונתן בידה ושלחה מביתו (דברים כ"ד ג'). ותקשה התוס' גיטין (דף ע"ז) פשיטה דלאalter מותרת דהתנאי במקומות דלא ישוב עוד לביתו. ואנכי בעני תמהני האיך פשיטה להו להtos' דבר זה הלא הוא פלוגתא כאן בירושלמי, דזה לשון הירושלמי, מה שתהא מותרת לינשא ר' חגי אמר מותרת לינשא ר' יוסי אמר אסור לינשאafi' אומר נעשו לו נסים וכו'. ומפרש הפנוי משה דלכנו צריכה להמתין עד לאחר יב"ח ולא יבא שאו נתקיים התנאי, ומעתה שפיר איבעי לנו בהש"ס דכאן, אי הלכה כר' חגי או כר' יוסי וצ"ע (גבעת פנהס פ' תצא). [אמר המחבר: בעיקר דברי התוס' עי' זקנינו פנוי יהושע דפי הספר פ"ב ד', באර יצחק דפי הספר רנ"ג ג', חת"ס דפי הספר ס"ה ג', גרש ירחים דפי הספר ק"ב ג', תפארת יעקב דפי הספר קס"ז א'].

רט) ספירתה. כי בסה"ק ויגד יעקב (ח"ש מאמר נעשה ונשמע לשבועות ק"ז א' ג') זול"ק, ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני, פירושי להקש נסייתן מרפידים לביאתן למדבר סיני, מה ביאתן למדבר סיני בתשובה אף נסייתן מרפידים בתשובה. ומקשין הא גופא מנ"ל דבריאתן למדבר סיני בתשובה, ובשם מרן הגה"ק מבעלוזא זי"ע מפרשין ע"פ מש"כ המג"א (בסי' תצ"ד) בשם הזה"ק דז' שבתות הספירה הם כנגד ז' נקיים שהיו צריכין להטהר מטומאת מצרים דוגמת זבה, והנה קי"ל דזבה משספירה מקצת يوم השבעי מותרת לטבול וטהורה דמקצת היום יכולו אלא דחכמים אסור לעשות כן משום שמא תראה ותסתור, משוויה צריכה להמתין עד סוף היום וכן בז' נקיים שישראל ספרו היו ראויים לקבל תורה משכננסו לשבעה הז' דמקצת השבוע הזה ככולה ע"כ היו מצפים שתנתן להם התורה מיד כשבאו למדבר סיני דהינו בר"ח סיון שכבר נכנסה שבוע הזה וכשראו שהמתין השיעית ליתן להם תורה עד גמר השבע שבתות השכilio להבין

דטעמא משומ שמא תראה וטסטור כלומר שמא יחוּרוּ ח"ז ליטומאַתן, ונשבר לבט בקרבם שאחר העבודה של ימי הספירה שעברו עדיין נחשדו שיתחזרו ליטומאַתן ומשויה התאמזו בתשובה אבל באמת מטעם אחר המתין השיעית עד גמר הספירה דזבה ביום הו' הויל טבולת ים ובגמ' (שבת דף פ"ו) אמרינו דאף למ"ד ניתנה תורה לטבויי היינו ראיי ליתן לטבויי אבל לא ניתנה ממש דהשיית ה' מתדר שלא יהי טבויי ע"כ המתין הוא ית' שיגמרו הספירה ויקבלו התורה בטהרָה.

ויצאו דברינו בטהרָה אוֹלי ועַשְׂק לְסִ' ראה אנכי נתן לפניכם אברהם חביב
היום ברכה תשכ"ז לפ"ק, פה ברוקלין יצ'ו.

המחבר

אברהם חביב

בחתימת ספרי הנני מביע כוה ברכבת תודה וברכה לכל ידידי ומוקורי
הנגדים החשובים והטופלנים בקהלתי לשעבר

בעיר קליוולאנד יצ"ז

וביחוד הרבנים הגאניס וראשי היישיבת ה' דטעלז שליט"א
אשר עמדו לימני בחיווי יושב בתוכם, וגם עד עתה ברית ידידות
yahava בינו שוררת, חסדם לא תמוש מאתני. ישאו ברכה מאת ה'
התרך בכל טילו דמייך בבריות גוף ונהורא נפשא עם כל טוב
וחחי נחת עבג"ץ בב"א.